

Ένα παράξενο ζευγάρι

Την πρώτη όμως εκείνη μέρα έγινε κάτι πολύ περίεργο. Μόνο πολύ αργότερα κατάλαβα τι σήμαινε. Τώρα βέβαια λέω μακάρι να είχα δώσει μεγαλύτερη σημασία σε όλα αυτά και να είχα επιμείνει να τα πάρουν σοβαρά και οι μεγάλοι.

Είχα βγει λίγο μόνος μου να κάνω μια βόλτα και βρέθηκα στην άκρη της μικρής πόλης, εκεί όπου σταματούσαν τα σπίτια και άρχιζε η εξοχή. Ανέβηκα σε ένα ψηλότερο σημείο απ' όπου μπορούσα να βλέπω το τοπίο: το πυκνό δάσος από τη μία μεριά που σκαρφάλωνε σε ένα λόφο, το ποτάμι από κάτω και την καταπράσινη κοιλάδα. Καθόμουν και κοίταζα τριγύρω εκστασιασμένος. Ήταν όλα τόσο διαφορετικά από αυτά που είχα δει στην Ελλάδα!

Τότε από το δρομάκι πίσω μου άκουσα φωνές. Ένας άντρας και μια γυναίκα προχωρούσαν προς την πόλη. Μιλούσαν δυνατά – δηλαδή τι μιλούσαν, περισσότερο με καβγά έμοιαζε η κουβέντα τους. Επειδή βρισκόμουν πίσω από ένα θάμνο, δε με είχαν δει. Ο άντρας κρατούσε ένα μπουκάλι και η γυναίκα προσπαθούσε να του το πάρει.

«Τρελάθηκες;» έλεγε η γυναίκα. «Δεν καταλαβαίνεις τι επικίνδυνο είναι αυτό που πας να κάνεις;»

Φαινόταν τόσο πολύ φοβισμένη, που... χωρίς να το καταλάβω, στριμώχτηκα πίσω από το θάμνο για να μη με δουν. Κατάλαβα πως δε θα ήθελαν να τους ακούσει κανείς. Η γυναίκα κοιτούσε τρομαγμένη γύρω της.

«Δώσε μου αυτή την μπουκάλα», έλεγε στον άντρα και προσπαθούσε να του την πάρει.

«Δε με νοιάζει», έλεγε αυτός. «Τι μπορούν να μου κάνουν; Όταν τη στείλω εκεί που πρέπει, θα τα καταλάβουν όλα».

«Τρελάθηκες;» ξανάπε αυτή. «Με ποιους πας να τα βάλεις; Ποιοι είμαστε εμείς; Θα σε σκοτώσουν – δεν το καταλαβαίνεις;»

Εκείνη τη στιγμή η μπουκάλα έπεσε κάτω και έσπασε. Τότε σταμάτησαν να παλεύουν λες και η μπουκάλα και το περιεχόμενό της δεν είχαν καμία απολύτως σημασία. Ο άντρας μάλιστα είπε:

«Δε με νοιάζει, νερό βρίσκω οπουδήποτε».

Η γυναίκα, πιο μαλακά τώρα, αλλά πολύ φοβισμένη πάντα, συνέχισε:

«Θα σε σκοτώσουν. Με τα μυαλά που έχεις, θα σε σκοτώσουν!»

Ο επιθεωρητής Τεσόν παίζει τον Ηρακλή Πουαρό

Γύρισα στο σπίτι με την καρδιά σφιγμένη. Ένα βαρύ προ-
αίσθημα πλάκωνε την ψυχή μου. Με είχε τρομάξει αυτή
η φοβισμένη γυναίκα που μιλούσε για σκοτωμούς.

Το βράδυ στο σπίτι των θείων μου μαζεύτηκαν κά-
ποιοι φίλοι τους. Η θεία είχε ετοιμάσει ουζάκι. Είχαν μά-
θει όλοι τη λέξη και την πρόφεραν πολύ αστεία. Όμως το
ουζάκι τούς άρσεσε πάρα πολύ. Γιατί έπιναν όλοι και
έτρωγαν τα μεζεδάκια που είχε στείλει ο μπαμπάς. Ανά-
μεσά τους και ο αστυνομικός επιθεωρητής της πόλης, ο
κύριος Τεσόν. Ήθελα πολύ να του πω αυτά που είχαν
συμβεί νωρίτερα με το παράξενο ζευγάρι, αλλά ντρεπό-
μουν. Να βγάλω ολόκληρο λόγο στα γαλλικά! Και να πω
τέτοια πράγματα! Θα με πίστευαν; Αφού κι εγώ, τώρα
που τα σκεφτόμουν, μου φαινόταν πως είχα ονειρευτεί.

Ανέβηκα στο δωμάτιό μου και προσπαθούσα να σκε-
φτώ τι να κάνω. Τότε μπήκε η Αμελί. Αποφάσισα να της
τα πω όλα.

«Μα αυτό είναι πολύ σοβαρό!» είπε. «Ποιος ξέρει τι
μπορεί να σημαίνει... Ίσως να ξέρουν κάτι για κάποιο
έγκλημα. Ίσως το νερό να είναι συνθηματική λέξη. Μπο-
ρεί να σημαίνει πιστόλι ή δηλητήριο».

Τώρα προκόψαμε! σκέφτηκα. Ξέχασα να σας πω πως
η Αμελί διαβάξει αστυνομικά διηγήματα και θέλει να γί-

νει ντετέκτιβ όταν μεγαλώσει. Έτσι, σε ό,τι της πεις, βλέπει μυστήρια και πλάθει τρομακτικές ιστορίες. Όσπου να προλάβω να τη σταματήσω, είχε κουτρουβαλήσει τις σκάλες και είχε εισβάλει στο σαλόνι.

«Επιθεωρητή Τεσόν! Πρέπει να ακούσετε αυτό που έχω να σας πω! Μια τρομερή ιστορία. Κάποιο έγκλημα ετοιμάζεται. Πρέπει να προλάβετε να το εξιχνιάσετε πριν να είναι πολύ αργά. Ο Κωνσταντίνος άκουσε κάτι τρομερό!» είπε, γυρίζοντας προς εμένα. Την είχα ακολουθήσει ελπίζοντας να τη σταματήσω, αλλά άντε τώρα να σταματήσεις την Αμελί που η φαντασία της καλπάζει και πλάθει όλα τα μυστήρια του κόσμου!

Κοίταξα τριγύρω στο σαλόνι, το ουζάκι είχε κάνει τη δουλειά του. Όλοι έμοιαζαν να έχουν μια υπέροχη διάθεση και η θυελλώδης εμφάνιση της Αμελί ήρθε στην ώρα της.

«Ένα μυστήριο! Ένα έγκλημα! Μα τρελαίνομαι για κάτι τέτοια. Εμπρός, επιθεωρητή Τεσόν, κάντε μας μια επίδειξη αλά Ηρακλή Πουαρό. Λύστε αμέσως το μυστήριο!» είπε η Μαριτέ, μια φίλη της θείας Ρηνιώς. Είχε έρθει και στην Τζια ένα καλοκαίρι. Κι εκεί, άμα έπινε λίγο ουζάκι, ερχόταν στο κέφι και τέτοια αστεία μάς έλεγε.

«Μην αστειεύεστε», είπε ο επιθεωρητής Τεσόν. «Ξέρετε ότι πολλές φορές τα παιδιά έχουν βοηθήσει στην εξιχνίαση εγκλημάτων; Προσέχουν ό,τι δεν προσέχουν οι μεγάλοι, βρίσκονται εκεί όπου δε βρίσκονται οι μεγάλοι. Ακούμε λοιπόν! Τι έγινε;»

«Κωνσταντίνε, πες του· πες του ό,τι μου είπες!» με παρότρυνε η Αμελί γεμάτη έξαψη.

Δε φτάνει που έκανε όλη αυτή τη φασαρία, με άφηνε μόνο μου να τα βγάλω πέρα και να πω αυτή τη γελοία, όπως μου φαινόταν τώρα, ιστορία μπροστά σε όλους! Σιγά σιγά και προσέχοντας μην κάνω και τίποτα λάθη στη γραμματική και γίνω ρεζίλι, τη διηγήθηκα. Η ευθυμία στο σαλόνι μεγάλωσε! Εγώ πρέπει να είχα γίνει κατακόκκινος από την ντροπή μου.

«Εμπρός, εμπρός, Ηρακλή Πουαρό... Τι σημαίνουν όλα αυτά; Λύσε μας όλα τα μυστήρια», είπε γελώντας η Μαριτέ στον επιθεωρητή. Όσο εγώ αγωνιζόμουν να διηγηθώ αυτή την τρελή ιστορία, είχε κατεβάσει κι άλλο ένα ποτηράκι.

«Θέλετε διαλεύκανση του μυστηρίου λοιπόν! Θα την έχετε». Ο επιθεωρητής Τεσόν δεν είχε έρθει λιγότερο στο κέφι από τους άλλους. «Δε μου λες, Κωνσταντίνε, μήπως η γυναίκα είχε γκρίζα μαλλιά μαζεμένα σε κότσο, αλλά ξέφευγαν λίγα τσουλούφια από δίπλα; Ήταν κοντή και λίγο χοντρούλα;»

Τα έχασα! Ο επιθεωρητής Τεσόν είχε περιγράψει τη γυναίκα που είχα δει! «Και ο άντρας της είναι ψηλός και πολύ αδύνατος, γύρω στα εξήντα, με ένα μπλε μπερέ;» Έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Αυτή ακριβώς ήταν η περιγραφή του άντρα που είχα συναντήσει. «Ακριβώς, έτσι ήταν και οι δύο», είπα.

Στο σαλόνι όλοι διασκέδαζαν σαν να παρακολουθούσαν το νούμερο ενός μάγου. Αλλά και ο επιθεωρητής Τεσόν φαινόταν να το γλεντάει, δίνοντας κανονική παράσταση που τη διέκοπτε κάθε τόσο για να πει μια γουλιά ουζάκι.

«Ας έρθουμε τώρα στη λύση του μυστηρίου...»

«Ναι, ναι, θέλουμε τη λύση του μυστηρίου», είπε η Μαριτέ ξεκαρδισμένη στα γέλια.

«Ο Κωνσταντίνος», συνέχισε ο κύριος Τεσόν, «μιλάει θαυμάσια γαλλικά, έχει καλή προφορά, δεν κάνει λάθη στη γραμματική και έχει πλουσιότατο λεξιλόγιο. Αξίζουν συγχαρητήρια στον ίδιο, αλλά και στο δάσκαλό του στην Ελλάδα. Όμως, σκεφτείτε λιγάκι, ο δάσκαλός του στην Αθήνα, όσο και αν τον βοήθησε να έχει ένα τόσο καλό επίπεδο, κάποια κενά θα άφησε. Σε ποιον τομέα; Μα για σκεφτείτε λοιπόν...» Ο επιθεωρητής Τεσόν έκανε μια μικρή παύση, αφήνοντας τους άλλους να κρέμονται από τα χείλη του. «Είναι εντελώς απίθανο να έμαθε σε ένα παιδί το λεξιλόγιο του αλκοόλ! “Νερό της ζωής” λέμε στα γαλλικά ένα ποτό που μοιάζει κάπως με το ουζάκι – αν και αυτό που πίνουμε σήμερα δε συγκρίνεται με τίποτα, συγχωρέστε μου την παρένθεση. Ο Κωνσταντίνος, μη γνωρίζοντας την έκφραση, πρόσεξε στην κουβέντα που άκουσε μόνο τη λέξη “νερό”. Ποιο είναι λοιπόν το νόημα της σκηνης που παρακολούθησε σήμερα;

»Το ζευγάρι που συνάντησε σήμερα στο δρόμο είναι η Ντανιέλ και ο Μαρσέλ, που δουλεύουν επιστάτες στο σπίτι του Ρομπέρ ντε Σταέλ. Ε, είναι γνωστή η αδυναμία του Μαρσέλ για το “νερό της ζωής”. Τα κοπανάει κανονικά και πολύ συχνά. Είναι γνωστό επίσης ότι η κατάχρηση του αλκοόλ σκοτώνει. Αυτό του έλεγε η Ντανιέλ και γι’ αυτό προσπαθούσε να του πάρει την μπουκάλια. Το μόνο έγκλημα σε όλη την ιστορία είναι ότι μια μπουκάλια “νερό της ζωής” πήγε χαμένη».

Όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα και όλοι γελούσαν κι έδειχναν πως διασκέδαζαν με αυτή την ιστορία. Εγώ ένιωσα ανακούφιση γιατί με είχαν αφήσει ήσυχο. Όμως ήξερα πολύ καλά πως αυτά που άκουσα δεν είχαν καμία σχέση με την εξήγηση του επιθεωρητή Τεσόν. Όποτε σκεφτόμουν τον τρόμο στο πρόσωπο της γυναίκας, κάτι σαν αγωνία μου έσφιγγε την καρδιά.

Όπως έβγαινα από το σαλόνι, το βλέμμα μου έπεσε σε έναν άντρα. Όλη αυτή την ώρα στεκόταν παράμερα σιωπηλός και δε γελούσε σαν τους άλλους. Όταν τα βλέμματά μας συναντήθηκαν, διάβασα στη ματιά του κάτι πολύ σκοτεινό, σαν κάτι σοβαρό να τον παίδευε. Όπως κοιταζόμασταν, ένιωσα σίγουρος για κάτι: ούτε και αυτός είχε πειστεί από την εξήγηση του επιθεωρητή Τεσόν!

«Γκαέλ», του είπε μια κοπέλα που τον πλησίασε, «είσαι πολύ σοβαρός σήμερα». Αυτός δεν απάντησε και εξακολουθούσε να έχει το σκοτεινό βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. Ένιωσα μια βαθιά ανησυχία.

Η απόπειρα δολοφονίας και ο παράξενος ιππέας

Επιτέλους η μεγάλη μέρα είχε έρθει. Το απόγευμα θα βγαίναμε για ιππασία με τον Κριστόφ, έναν νεαρό εκπαιδευτή. Ο θείος Μορίς τα είχε κανονίσει όλα.

Πήγα νωρίς νωρίς στους στάβλους. Είχα πάρει στα γρήγορα το μεσημεριανό μου και βιάστηκα να συναντήσω τον εκπαιδευτή, που με περίμενε χαμογελαστός γιατί καταλάβαινε την ανυπομονησία μου. «Θα σου δώσω τον Όσκαρ. Είναι ένα υπέροχο άλογο με καταπληκτικό χαρακτήρα», μου είπε. «Θα δεις, θα συνεννοηθείτε αμέσως».

Ένας σταβλίτης έφερε δύο άλογα. Στο ένα ανέβηκε ο Κριστόφ και στο άλλο εγώ. Όταν ιππεύσαμε, ο Κριστόφ με έβαλε να κάνω κάποιες ασκήσεις για να δει πώς τα πήγαινα. Ο Όσκαρ κι εγώ «δέσαμε» αμέσως· υπάκουα εκτελούσε τα προστάγματά μου. Ο εκπαιδευτής μού έκανε κάποιες παρατηρήσεις για το πώς να κρατάω τα πόδια μου κολλημένα στα πλευρά του ζώου και διόρθωσε τη στάση του σώματός μου. Κάποια στιγμή ο Κριστόφ φάνηκε ικανοποιημένος και έτσι ξεκινήσαμε.

Βγήκαμε από τον Όμιλο και περάσαμε από τα δρομάκια της Παλιάς πόλης για να φτάσουμε λίγο πιο έξω, εκεί όπου άρχιζε η εξοχή. Ήμουν απόλυτα, ολοκληρωτικά ευτυχισμένος. Αυτός ήταν ο τόπος των ονείρων μου:

μια ήσυχη, παλιά πόλη, χωρίς αυτοκίνητα, που μπορούσες ακόμα να κυκλοφορήσεις με άλογο! Θα έλεγες πως βρισκόμουν σε άλλη εποχή. Άκουγα όλος χαρά τον ήχο που έκαναν τα πέταλα των αλόγων στο παλιό λιθόστρωτο!

Σύντομα αφήσαμε την πόλη και πήραμε ένα δρομάκι που οδηγούσε στην κορυφή του μικρού λόφου. Το άλογό μου ήταν καταπληκτικό, όπως το είπε ο Κριστόφ. Ίσως να ένιωθε την ευτυχία του αναβάτη του. Τα άλογα νιώθουν τα αισθήματά μας· αυτό πια το ήξερα καλά! Δεν είχε περάσει πολλή ώρα όταν άκουσα καλπασμό πίσω μου. Πριν προλάβω να γυρίσω, πέρασε από κοντά μας τρέχοντας ένα υπέροχο άσπρο άλογο! Ήταν η Μαριλού, τη γνώρισα αμέσως!

«Ο Ρομπέρ ντε Σταέλ βγήκε βόλτα», είπε ο Κριστόφ με πολύ σεβασμό. «Είναι ένας από τους μεγαλύτερους αθλητές της ιππασίας», συμπλήρωσε. «Ασημένιος Ολυμπιονίκης!»

Δυο υπέροχα σκυλιά τούς ακολουθούσαν! Χάθηκαν γρήγορα προς την αριστερή πλευρά του λόφου.

«Συνέχισε έτσι», μου είπε ο εκπαιδευτής μου. «Εγώ θέλω να βάλω λίγο το άλογό μου να τρέξει! Έρχομαι αμέσως! Θα σε συναντήσω στην ανηφόρα! Συνέχισε έτσι, χωρίς να ζορίσεις το άλογό σου».

Ο Κριστόφ έστρεψε το άλογό του προς τα δεξιά και σε λίγο χάθηκαν οι δυο τους καλπάζοντας στην πράσινη κοιλάδα. Εγώ συνέχισα να ανεβαίνω προς την κορυφή του μικρού λόφου, απολαμβάνοντας τη θέα που απλωνόταν γύρω μου. Τότε έγινε κάτι που χάλασε όλη την ευχαρίστηση του περιπάτου μου...